

Флерт, џџени и високи потпетици

Маја Божиновска

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Флерт, уцени и високи потпетици

© Маја Божиновска, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2019

Тираж 500 примероци

**Ова издание е финансирано од Министерство за
култура на Република Северна Македонија.**

Флерт, ицени и високи
потпетици

Маја Божиновска

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Пролог

Комплексот од дрвени куќарки со големи, црвени покриви и мали прозорци на сидовите со мозаик од бели и кафеави тули, величествено се издигаше над прекрасното Беровско Езеро. Женски чекори го напуштија дворот на својот апартамент, а две зелени очи нетрпеливо гледаа кон големата порта која го означуваше влезот на прекрасниот и скап хотел во питомиот град. Се движеше брзо, постојано гледајќи во својот телефон, едвај пишувајќи со прстите, долги како грисини. Се тресеше како да имаше Паркинсонова болест, надевајќи се дека сонцето наскоро ќе се појави и ќе направи студот што толку го чувствуваше, да исчезне за момент. Крајот на белите скали се поврза со патот кој требаше да ја однесе на широката ливада, од другата страна на езерото. Зелената, смарагдна боја насекаде околу неа направи нејзиното брзање да се претвори во една убава прошетка. Патеката беше празна и таа се чувствуваше како да е единствената која тоа попладне пешачи по патот на кој уште имаше знаци на одамна замината жолта убавица. Беше февруари и немаше снег кој ќе ги заштитеше луѓето од сувиот студ.

Можеби ова е најладната зима досега, помисли кога со јаката од капутот го покри долниот дел од лицето. Конечно, по долго пешачење, ја здогледа шинката. Ја виде и напуштената колиба, а малку понатаму ја здогледа и карпата на која седеше човекот со кој требаше да се сретне.

Тој замислено гледаше кон езерото, држејќи ги рацете во џеб, додека темното небо ја ширеше својата тага долу на земјата, правејќи денот да биде обоен во сиво. Му се доближи полека и, искористувајќи ја неговата изгубеност во светот на рајската убавина, седна до него и ги доближи своите коленици до неговите, испуштајќи тивка смеа.

„Се смрзнав дури да дојдам тука. Не си го чувствувам телото“. Нејзината глава се најде на неговото рамо, и одеднаш, студениот трепет по телото исчезна и таа почувствува топлина од самото негово присуство.

„Можеш да замислиш колку ми е ладно мене. Ти си таа која пешачеше. Јас седев и те чекав“.

„Ти си тој кој вчера пиел. Не може да ти е толку ладно“.

„Имаш право. Пиевме доста. Младоженецот сигурно нема да ја заборави својата последна ноќ како слободен. Од толку ергенски забави на кои сум присуствувал, можам да кажам дека оваа можеби беше најдобра“. Се сети на преполната дискотека од претходната вечер и на чадот од цигарите, кој му го зголемуваше слепилото предизвикано од алкохолот кој го пиеше во големи количини.

„Мило ми е. И јас си поминав убаво. Завршивме со сите состаноци кои ги имавме за викендов, а вчера вечерта имавме мала забава во хотелот“. Тој не одговори ништо. Продолжи да ја држи во својата преградка, целосно доживувајќи го спокојот на мирот кој го имаше ова место. Таму, помеѓу боровата шума, скриени во тивкиот и небучен предел под планините, немаше потреба да објаснуваат за тоа кои се, и да се правдаат зошто се заедно.

„Што сакаш да правиме? Сакаш да прошетаме малку? Многу е ладно“, рече, тресејќи се.

„Сакам да седнеме негде да јадеме. Гладна сум“. Нејзиното дишење во неговиот врат му годеше и тој задоволно се смееше. Близината на водата правеше воздухот да биде постуден и тие двајца сè повеќе и повеќе се стискаа еден до друг.

„Можеме да седнеме во едно ресторанче, блиску до велосипедската патека со поглед кон езерото. Или да отидеме во центарот таму да јадеме.“

„Кога ќе му се јавиме на Адам, да му кажеме дека сме се сретнале?“ Неочекуваното прашање што таа го постави ја уби целата романтика на нивната средба. Ја наведна главата кон нејзините очи, кои бараа од него да го изговори она кое не сакаше.

„Подоцна. Подоцна ќе му се јавиме.“ Молчеа и двајцата.

Продолжија да седат некое време, а потоа станаа и тргнаа по истиот пат од каде што дојде таа.

„Колата ми е зад онаа вила. Јас сум да одиме накај центарот“. Таа се сврте кон вилата, сè уште држејќи ја неговата рака, убаво сместена во зебот на неговиот црн капут. Во истиот тој момент низ гранките на големите борови, двајцата ги почувствуваа првите сончеви зраци тој ден.

„Се појави сонце“, се слушна весел женски глас.

Повторно се спуштија кон езерото и полека се приближија кон едно мало островче блиску до самиот брег. Прескокнувајќи ја водата, стапнаа на него и пред нив се појави прекрасното, вештачко езеро во ново руво. Сончевите зраци се распослаа по водената површина, давајќи ѝ сина боја. Нејзината радост насликана на нејзиното лице, чиј уметник беше тој самиот, направи неговата болка да се зголеми.

Тој нежно ја фати за вратот, и гледајќи ја со црните очи, тивко ѝ рече: „Ме полудуваш, знаеш ли! Многу ми е тешко. Ова мора да заврши.“

„И мене ми е тешко. Можеби и потешко отколку тебе.“

„Не е точно!“ Бесот на неговиот глас се рашири низ целото село. Најверојатно ќе продолжеше да владее, ако не ја доближеше кон себе, и не почнеше полудено да ја бакнува.

1 Викторија

Под дејство на утринските мачнини предизвикани од месечниот циклус, борбено ги мрдав сите екстремитети од телото, понесена од егзотичниот ритам на латино музиката од застарената плеј листа. Танцувајќи како да се наоѓам на главниот подиум во некоја дискотека во Рио де Жанеиро, заводливо го кренав фустанот, забележувајќи како згоден странец, потпрен на шанкот, со неговите полни и сочни усни го вкусува мохитото, во комбинација со длабок и продорен поглед на моите гради, колкови и нозе.

Откако се свестив, и намерно се плеснав по главата поради мојата леснотија во секое време да им се препуштам на фантазиите, уште еднаш помислив колку би била одлична кога би пишувала сценарија за глупави и лигави романтични комедии. Најверојатно веќе би ги вкусувала плодовите на успехот. Би била милионерка и би планирала летниот одмор да го поминам на некое егзотично место. Напуштајќи ја таа идеја, и ставајќи ја во фолдерот *recycle bin*, кој и онака беше пренатрупан со разни глупости со кои се оптоваруваше мојот мозок, се фокусирав да направам правилен избор на гардероба во која ќе го сместам моето „со маки направено“ згодно тело.

Облечена во краток, тексас фустан, излегов од дома, користејќи го последното издание на сончевата убавина, која ја имаше потребната топлина да направи по природен пат да ми се исуши тазе измиената

коса. Возењето до центарот на Скопје траеше околу дваесет минути, па си дозволив незначајни мисли да ми поминуваат низ глава додека моите звучни сетила се фокусираа на целосно примање на музиката од телефонот. Музиката на посебен начин допираше до мене и правеше да се чувствувам исполнето, без разлика на фактот што морав да стојам во автобус преполн со пензионери.

Со дланката поминав низ излитената, и премногу носена чанта, допирајќи ја книгата, чии последни страници планирав да ги прочитам во автобусот. Ме интересираше дали главниот јунак ќе остане со неговата девојка или неговата љубовница.

Автобусот веќе ме однесе на познатиот Рекорд, и тогаш се соочив со масовно празнење и полнење на автобусот. Го забележав напнатото лице на возачот, чии црти јасно покажуваа дека патниците, и карактерот на неговата работа, го преминале прагот на толеранција.

О човече, никогаш не би била возач на автобус, промрморев тивко, додека од сите страни ме туркаа бесните и полни со енергија пензионери. Потоа гласот во мојата глава рече: Ти не знаеш кола да возиш, па автобус ќе возиш. Се сетив на девојката која е возач на автобусот со број 3, која изгледа доста секси со сината униформа, припиена за нејзиното тело. Големите мачкести очила ѝ ги истакнуваа коските на брадата, особено кога ќе им се насмевнеше на пензионерите во вторник и петок. Изгледа ѝ беа омилена група патници. Впрочем, и јас ги сакав. Како да даваат надеж дека сите кога ќе остариме, ќе го зачуваме тој детски дух, и таа безгрижност која сè повеќе недостасува во ова турбулентно окружување во кое живее светот.

* * *

Конечно пристигнав во кафулето во кое требаше да се најдам со Еми, која беше седната на маса до долгиот шанк и ме пречека со долга и цврста прегратка, како штотуку да сум се вратила од печалба. Ѐ возвратив

со истиот интензитет на стискање на нејзиното кревка и мало тело, затоа што и јас бев среќна што ја гледам. Разговорот се одвиваше како да сме на некоја вртелешка, постојано вртење на истите теми, истите дилеми и мисли, кои нè прогонуваа.

Јас бев прогонувана од времето кое ме газеше и упорно ме потсетуваше на моето тапкање во место, а Еми беше прогонувана од стравот што ја обземаше секогаш кога ќе помислеше на иднината, и на помислата да почне заеднички живот со нејзиниот долгогодишен партнер.

Еми почна да ми раскажува за нејзината нова професија која уште беше несфатлива за мене. Пред неколку години почна да работи како аматер фотограф за некои мали настани и прослави. Да бидам искрена, уште тогаш мислев дека тоа е лоша идеја, поради нејзиниот антиталент за сликање, кој го прикажуваше уште кога бевме средношколки. Изгледа и таа беше свесна за мојата недоверба спрема нејзината работа, па од чантата извади големо плико во кое се наоѓаа повеќе фотографии.

Нежно поминав со дланките по фотографиите и ја погледнав со восхит. Сликите неверојатно ја прикажуваа убавината на Беровското Езеро, со сите негови смирувачки нијанси под раскошната борова шума.

Ги гледав и го замислив мојот статус на Facebook - *feeling nostalgic*. Сликите ме вратија назад во времето кога бевме на екскурзија во тој мал град. Се почувствував како јас лично да седам на брегот на езерото, свртена кон контурите на последните зраци на сонцето.

„Браво, Еми - ова е супер. Навистина сум изненадена.“ Тоа беше вистината, не ѝ мачкав очи зашто ми е пријателка.

„Ти се допаѓаат?“ праша, додека нервозно мешаше со изгрizenото лажиче во веќе испиеното макијато.

„Ти имам кажано дека почнав да одам на курс по фотографија пред неколку години. Ама некако слабо ми одеше со работа. Имав понуди, ама не беше

ништо сериозно. Пред некое време аплицирав во една агенција за алтернативен туризам. Добив задача да изработам фотографии од пејзаж со зајдисонце со мој избор на место, па искористив што бевме во Берово, да се посветам малку на кариерата. Ти си прва која ги гледа сликиве. Се надевам дека ќе ја добијам работата“. Се насмевна гордо, што беше сосема во ред. Одамна научив дека е грев да се биде скроман во овој натпреварувачки-настроен свет.

„Се надевам и јас. Навистина се добри. Би требало да почнеш да се промовираш на Facebook. Многу си добра. Сликите се лудило.“ Често знам да кажам убав збор и пофалба, затоа што тоа е нешто за кое знам дека им е потребно на луѓето да го слушнат. Мислам дека е добар создател на самоверба кај другите, што значи дека правам добро дело за човештвото кога дела комплименти ваму-таму.

Размислувајќи за несфатениот талент на Еми за фотографирање, почнав да се молам во себе да се случи некое чудо и утре кога ќе се разбудам, да сфатам дека и јас имам некаква дарба, пример, за маникир и педикир да речеме. Ако таа преку ноќ научила да стане фотограф од прва класа, тогаш и јас би можела да цртам мали пеперутки на ноктот на малиот прст на некоја госпоѓа од високата класа, и да собирам доволно пари за купување мала гарсоньера на некоја добра локација.

Обожавам да фантазирам.

Еми беше фокусирана на чекирањето на Facebook и постојано следеше колку лајкови ќе добие нашето чекирање во *Ливада*.

Во наредниот момент, прелистувањето на фотографиите престана, и вниманието ми се насочи кон една фотографија коа беше различна од другите, затоа што на неа немаше само пејзаж. Имаше две човечки фигури, машка и женска. На фотографијата јасно се гледаа нивните лица, кои ми беа сосема непознати. Стоеја блиску до езерото, свртени кон сонцето, со преубави насмевки, кои се надополнуваа една со друга во виорот на очигледното, обострано гласно смеење.

Веднаш забележав дека има и други фотографии со двајцата непознати модели, кои не изгледаа како да позираат. Напротив, како да не беа свесни дека се под будното око на некој набљудувач на нивната очигледно љубовна приказна. Имаше четири или пет вакви фотографии.

„Сериозно се преубави. А, кои се двајцава на сликите?“ прашав испитувачки.

„Не знам“, одговори, сè уште фокусирана на нејзиниот телефон. Почнав да ја мрдам главата лево десно, помислувајќи на Марк Закерберг и на неговото неверојатно влијание врз промените на социјалниот живот на луѓето.

Дваесетти век, врати се!

„Се појавија од нигде никаде пред мојот фотоапарат. Со оглед на тоа што беа премногу зафатени драпајќи се, не ни забележаа дека некој ги фотографира. А искрено, ми беше предизвик, да успеам да доловам човечка емоција на фотографија, особено кога не е вештачки креирана. Погледни ги нивните движења, погледи, гестови. Ништо од ова немаше да изгледа вака ако знаеја дека некој ги фотографира. Ке беше одглумено и немаше да извира природно од нив, толку детално и толку интимно. Како кога гледаш филм, само преку низа на фотографии, ти самиот можеш да ги замислуваш нивните реплики, нивните емоции и нивната приказна.“

Над мојата уста остана трага од прикриена насмевка, поради нејзиниот професионален одговор на моето обично прашање.

„Па добро, јасно се гледа дека станува збор за заљубен пар. Ама малку си забегана што си ги фотографирала, како некој манијак. Си можела да ги прескокнеш и да продолжиш да го сликаш само езерото“.

„Случајно излезе. Нема да ги објавам“, рече, со залутен поглед кон келнерот кој нè служеше. „Ова ми беше на некој начин вежба да видам колку можам, моменти доживевани од некој друг, да ги пренесам до оние кои ја гледаат фотографијата. Мислам дека успеав во тоа, со оглед на твојата реакција на фотографиите“.

„Па да, морам да признам дека изгледаат многу убаво заедно. Дечкото ја гледа на посебен начин, и најважно од сè, се смее со неа, што не е мала работа, нели?“

Еми ме погледна како да ѝ кажав дека сакам да го легнам дечко ѝ, или дека можеби не носам гаќи под фустанот. Таа одеднаш потскокна од столчето, а јас инстинктивно се повлекох назад, чувствувајќи морници од нејзината кисела насмевка.

„Кога сме веќе кај тоа, кажи ми?“ Паузираше по теркот на паузите во холивудските филмови. „Фати ли некој, а?“ Тоа „а“ ми предизвика болка во желудникот. Потоа нажалено додаде: „Не треба човек да лета во облаци. Нема ништо романтично во тоа да си сам. А ти си проклето романтична!“

Таа реченица лебдеше во воздухот со еден голем извичник на крајот. Вистината беше дека во последно време станував премногу патетична и романтичарот во мене сè повеќе и повеќе завладуваше.

„Не ми треба некој. Сè што сакам моментално е да имам работа, да му се плукнам. И ми се допаѓаат овие двајца и Беровското Езеро. И да ти одговарам на прашањето. Немам дечко или некој со кој се гледам. Сува сум како лист во есен.“ Се обидов да кажам шега типична за луѓето кои се подолг период сами, но само се избламирав, повеќе пред самата себеси отколку пред неа, затоа што таа ништо не ме слушна. Изгледаше како одеднаш да сфати дека ја заборавила пеглата вклучена.

„Мила, убаво што се видовме, но сега морам да бегам. Ако толку ти се свиѓаат сликите, можеш да ги земеш и да ги закачиш на она твое големо пано во твојата соба. Уште ли го имаш?“ Еми веќе почна да си ги собира своите работи од масата, давајќи ми знак дека треба под итно да си одиме. Нејзиното момче веќе ја чекаше со колата паркирана на несоодветно место, за да ја однесе на јога. Нормално, како и секогаш, тој ги прекинуваше сите негови обврски за да се претвори во личен шофер на неговата девојка. Класика.

Добри триесет секунди зјапав во тие парчиња хартија, кои како да врештеа на цел глас: *Земи нè, Викторија!*

Навистина немаше потреба од дополнително ѓубре во мојата куќа, но од друга страна, сигурно ќе имаше место за нив помеѓу картите од журки, концерти, листови со гледање, салфети...

„Океј, ќе ги земам. Ми текна нешто. Можам да ги покажам на еден другар кој се занимава со фотографија, па ако не ти успее ова со алтернативниот туризам, може ќе сака да те земе како негов соработник.“

„Може. Во животот секогаш е добро човек да има опции.“

Откако ја плативме сметката, се прегрнавме пред влезот на самото кафуле, како тоа да е последен пат кога ќе се видиме.

2

Агам

На верандата од дворот кој се наоѓаше во длабина-та помеѓу вториот и третиот влез од зграда два, и кој делуваше како изолиран и скриен дел од таа стара четири-катна зграда, во безвременскиот Карпош, машка крупна фигура ги оптегна своите долги нозе на белата столица пред себе, и со голем мерак прилегна во столицата во која веќе два часа седеше и со голема концентрација зјапаше во екранот на неговиот лаптоп. За момент ги тргна очите од направата која штетно влијае на човековиот вид и се загледа во чашата со минерална вода, гледајќи како меурчињата се судруваат едни со други, а потоа сплотени во едно, се издигаат на површината на чашата. Тој уморно си ги протри очите со предниот дел од дланките и погледна кон големото чудесно пространство над него.

Небото мирно дишеше над преполното Скопје, а неговата исполнетост со трепкав сјај навестуваше дека утре денот нема да го разочара. Скоро нечујните чекори кои доаѓаа од дневната соба на станот, го прекинаа неговото флертување со ѕвездите и го насочија неговото лице кон тиркизно-обоената завеса, која беше тргната од негувани прсти, чие тргање откри убав женски лик.

Девојката ја тргна настрана русата коса и тромаво се упати накај мажот кој флертувачки ја погледна,

веднаш штом нејзината фигура се вгнезди во неговите очи. Тој најверојатно никогаш нема да заборави колку убаво изгледаше таа летна ноќ, прозевајќи се, и борејќи се да се ослободи од дремката која ја совлада и која ја зароби на каучот во дневната соба, во станот на неговата мајка. Неговата мајка која неуморно патуваше низ светот.

„Ејјј. Како ја зареди со спиењево, мислев дека ќе спиеш до утре сабајле“, успеа да каже низ бакнежот кој ја врати меѓу будните.

„Ништо чудно. Среќа што го вклучив алармот, инаку и тоа ќе се случеше. Многу сум уморна“, одговори нежно, сместувајќи се во неговиот skut, задоволна од допирот на неговите раце околу нејзината тенка половина.

„Оваа недела ти беше многу напорна. Гледај да се одмориш за време на викендов. Како си поминавте вчера?“

„Досадно. Храната беше ужасна. На крај завршивме јадејќи хамбургери.“

„Најдобар начин да се заврши досадна вечер.“
Очите му заиграа при самата помисла на името на еден од најпознатите локали за дебелеење на луѓето во Скопје.

„Одамна немам јадено од *Burgers Land*. Можам да јадам после. Никола ми пиша за вечер, дали сме биле за пиво.“

„Може. Ама прво морам да се расонам како што треба. Уште спијам. Ќе одам да се истуширам“.

„Добро. Јас ќе ти направам кафе. А потоа ќе ти се придружам.“ Се насмеа како ерген кој фалбациски ги раскажува своите авантури на пар во долгогодишна врска. А потоа со врел поглед помина со раката по нејзиниот задник, замислувајќи го гол и мокар.

„Едвај чекам. Не мораш да правиш кафе. Дојди веднаш. Те чекам да ми го истриеш грбот.“ Весело скокна од неговиот skut, погледнувајќи го со поспаните и црвени очи.

„Инаку, заврши со работа?“ Екранот на лаптопот, кој покажуваше некаков документ, ја потсети на состојбата во која го остави пред да легне како заклана.

„Па да. Ги завршив последните детали за презентацијата за кампањата за карамела штанглите. Утре ќе се испрати известување до сите пишани и електронски медиуми за начинот на одвивање на кампањата. Денес ги добив и последните мостри од крајниот примерок на новата амбалажа. Многу е јака. Ќе ти ја покажам после.“

„Баш сакам да ја видам. Сигурна сум дека кампањата ќе биде успешна“, го охрабри.

„Мора да биде“, рече неубедливо. „Оди ти, ќе дојдам за кратко. Ми текна дека морам да завршам уште нешто.“ Се надеваше дека јачината на бакнежот на нејзините усни ќе направи таа да не ја направи таа нејзина фаца, која секогаш му ја правеше кога ќе му се налутеше за нешто.

„Ајде добро.“ Се оттргна од него, бакнувајќи го брзо. Сепак имаше право. Таа не ја направи фацата, поради која личеше како налутено девојче.

„Те чекам да дојдеш. А што треба да завршиш? Нели заврши со соопштението?“ Се загледа во отворениот документ, како да очекуваше дека ќе прозбори во секој момент.

„Нешто околу човечки ресурси. Знаеш дека сме во период кога постојано вработуваме некој, па сакав да разгледам неколку апликации на кандидати кои сметам дека треба да бидат повикани на интервју наредната недела“, ѝ објасни, гледајќи како ја тегне широката, долга маица. Изгледаше навистина убаво.

„Добро. Ама побрзај, важи? Дур сум расположена.“ Ја поткрена маицата доволно високо за да ги открие нејзините гради, и смеејќи се, ја напушти верандата. Тој ѝ се насмеа кокетно, обидувајќи да не стане веднаш и да заборави на она што сакаше да го направи.

Го отвори фајлот во кој се наоѓаа сите примени апликации, одвојувајќи четири, кои почна да ги разгледува внимателно. Веднаш потоа го отвори неговиот

службен мејл и испрати порака до кандидатот кој имаше доволно искуство за бараната позиција. Откако заврши со испраќањето на останатите мејлови, почна да ја разгледува работната биографија на кандидатот кој му остави впечаток уште првиот пат кога ја прочита. Кандидатот имаше посетено повеќе обуки, имаше познавање на различни интернет алатки, зборуваше два странски јазици и имаше направено голем број проекти. Единствен недостаток беше работно искуство. И покрај тоа што беше свесен дека никој не може да се роди со потребното искуство и дека на секој треба да му се даде шанса за работа, сепак не можеше да замижи очи и да прими некој во неговата фирма кој не знае како е да се работи во една маркетинг агенција. Не мислејќи се уште еднаш, ја напиша пораката и стисна „испрати“. Потоа ги исклучи сите други отворени документи и кликањето на **shut down** официјално го прогласи крајот на неговата работа таа вечер.

Набрзинка го затвори лаптопот и повторно погледна кон небото. „Ова ќе биде убава вечер“, си рече самиот себеси и ентузијастички се упати внатре во станот. Минералната вода остана неиспиена во големата чаша, од која продолжи да се слуша звукот на веселите меурчиња.

* * *

Беше единаесет часот навечер, еден час пред почетокот на нов ден во новата *Сахара*. Веќе еден час пешачев по преполниот кеј, кој беше поле на војување помеѓу актуелната денс музика од едната страна и ромска музика од другата.

Прошетката во која уживав ми се виде доволна, па полека се упатив кон мојата убава зграда. Беше розова и баш штета што не можеше да зборува како онаа од популарната, телевизиска детска серија.

Откако се сместив во мојот кревет, избегнувајќи ги *старите* кои си ја бркаа својата работа, почнав да читам нешто кое ме правеше горда и среќна. Неколкупати

го препрочитав мојот прв текст, подготвувајќи се за нова авантура. Со прстите си играв со шолјата со чај, напивка која го смируваше моето немирно срце, кое беше потресено од разочарувањето со кое се соочи тој ден.

Не бев толку разочарана од фактот што бев одбиена по стоти пат. Повеќе бев разочарана што животот на останатите не е таков како што изгледа. Гледајќи во белиот таван над мене, престанав да размислувам за денот кој полека се претвораше во „вчера“ и случајното забележување на цагерот, кој означуваше полноќ, ме поттикна да мислам на утрешниот ден. Ми се допаѓаше неизвесноста со која се карактеризира секој нареден ден. Ми се допаѓаше неочекуваниот и непланираниот тек на настаните.

3

Ребека

Младото момче чија насмевка откриваше неискусност, погледна кон неговите конкуренти кои седеа на столчињата од неговата лева и десна страна, и кои заедно со него ја делеа онаа возбуда која секој ја почувствувал кога првпат ќе отиде на интервју за работа.

Нивните студентски срца очајно ја посакуваа практикантската работа во рок од три месеци. Секој од нив се надеваше дека на тој начин ќе ја заслужи добрата репутација во очите на своите родители.

Од канцеларијата излезе висока девојка со интересни сиви и жолти прамени кои лежерно ѝ паѓаа преку челото. Се слушна олеснување во вид на зборови од страна на присутните.

Девојката им се приближи на собраната група луѓе, која убиствено ја гледаше.

„Јас сакам да ви се извинам на сите, но за жал тестирањето нема да го одржиме денес. Знам дека долго чекате, меѓутоа системот не ни работи. За жал, не успеавме да го решиме проблемот.“

Се слушна ‘ржење, како волци во темна шума. Ребека знаеше дека младите луѓе во тој момент сакаат да ја маваат со компири.

„Што фирма ќе беше ова? Требаше да ни кажете порано. Се изнаочекавме.“ На овој коментар се надоврзаа други слични. Откако се изнаслуша низа

навредливи зборови, таа си вети дека никогаш повеќе нема да го вади нејзиниот претпоставен од неговите лајна. Посебно, кога таа знаеше дека неговото место во компанијата ѝ припаѓаше нејзе.

Она што најмногу ја погоди беше коментарот на едно од некултурните деца. „На оваа не ѝ дале, па сега нас ни се истура.“ Не сакаше да признае, но детето беше во право. Таа не го доби долго најавуваниот секс. Уште чувствуваше бес од сликата на нејзиното момче, како гледа фудбал, додека таа го чекаше под тушот.

„Мими, те молам донеси ми кафе. Многу сум нервозна!“

* * *

Мирисот на доцна пролет целосно го исполни градскиот плоштад, кој тоа попладне беше полн и разигран од неговите посетители кои само мавтаа со првото нешто што ќе им дојде при рака, надевајќи дека се дека барем за момент ќе почувствуваат ладен бран неопходен за живот. Мешавината на јаките мириси на пуканки, крофни и шеќерна волна ја потврдуваше стандардноста на тоа попладне, кое беше вообичаено како и секое друго во центарот на Скопје.

Можеби беше исто за другите, но не и за мене. Сонцето силно печеше и само ми отежнуваше добро да си ја вршам работата, поради тежината што мораше да ја трпи мојата глава за која не бев предупредена. Додека сите ми се насмевнуваа и трчаа од еден километар да се сликаат со мене, јас упорно пцуев, прашувајќи се како е можно да е толку пеколно топло.

Јас бев маскота зајак на градскиот плоштад во Скопје. Тоа беше она што го работев, додека бев во потрага по она вистинското. Мојата задача беше да мавтам со големата зајачка глава, со цел да дојдат до израз големите, бели зајачки уши и заби. Нормално, морав да имам и свој перформанс, па така знаев да помешам со задникот во ритамот на прегласната музика.

Во таа толпа луѓе, карактеристична за еден саботен убав ден, на скалите кај големата фонтана се одвоија две фигури, како невеста и младоженец. Се сликаа, за оние класични, свадбарски слики и ми го привлекоа вниманието, затоа што младоженецот беше понизок од невестата, нешто од кое секогаш се ежев. Одеднаш добив напад на паника кога видов колку многу деца ми се приближуваа, желни да ми ги фаќаат ушите. Можев да го почувствувам тоа по нивните погледи, кои иако беа ангелски, беа борбено настроени кон моето ново тело.

Со тешки чекори, побрзав кон фонтаната, притоа внимавајќи да не се струполам. Како сè повеќе и повеќе се доближував, сè појасен ми стануваше идентитетот на нискиот и залижан младоженец. Го препознав лицето на еден мој доста упорен додворувач, редовно споменуван од устата на мојата мајка, како моја најголема пропуштена шанса во животот. Таа често ми го спомнуваше наводно совршениот живот што би го имала со него, доколку не го одбиев, и доколку се помирев со фактот дека ќе морам да носам Cosmodisk до крајот на животот.

Во тие моменти, кога немаше враќање назад, кога не можеше да се направи ништо против бракот како законска институција, кога тој официјално беше човек на друга жена, се запрашав како се чувствувам? Скоро една минута стоев со монтираните шепи на мојата половина, гледајќи во нив и непотребно поставувајќи го прашањето на кое го знаев одговорот. Како нем набљудувач, гледав како тие, како главни ликови, целосно сплотени еден во друг, се смеат среќно пред фотоапаратите, со намера сликите да излезат најубаво што може за во иднина да им ги покажуваат на своите деца и внуци.

И како се чувствував? Се чувствував одлично. Сè повеќе и повеќе се доближував до нив, за од поблиску да ги набљудувам.

„Уфф, Викторија, *ти* можеше сега да бидеш на местото на невестата“, одсвонуваше гласот на мајка ми низ целиот плоштад.

Во еден момент се замислив себеси како со милата, зајачка фаца, која ми го покриваше целото лице, и зајачкиот костим кој како да беше кроен за мене, почнувам да трчам налутено и гневно кон нив, се фрлам кон мојот несуден маж, го буткам во фонтаната на *Аце*, нервозно го фаќам за краватата од неговиот скап костум и почнувам налудничаво да врескам: *How could you? You are mine, only mine.* “ Победнички ја вадам маската од лицето и... И тука заврши мојот филм.

Мерачки се изнакикотив под маската и со белото пуфче позади, се свртев и продолжив да парадирам низ плоштадот. Веќе не ми пречеа милионите деца кои ги влечеа своите мајки кон мене и кои се радуваа на мојата зајачка прегратка, која јас безусловно им ја подарував. За момент се почувствував ослободено, како да си простив самата себеси, што не можев да му возвратам. Навистина не можев. Затоа му посакав среќа.

* * *

По неподносливиот, пеколно топол ден, ноќта целосно го обвитка Скопје, давајќи му една неодолива шармантност и чувство на пријатност, кое му беше потребно на секого по оние високи заморни четириесет и пет степени. Ја искористив позитивната енергија што ми ја донесе самиот ден, за да прошетам по продавниците и супермаркетите, со цел да набавам некои намирници за дома.

Секогаш практикував по добиениот паричен надомест за некоја завршена работа, да се впуштам во пазарење, придржувајќи се на оној мој принцип да купувам работи само за дома, а не за задоволување на моите интереси. Во спротивно, можеби сите пари ќе ги потрошев на шарени, цветни фустани и кратки шорцеви.

Влегов во големиот супермаркет кој се наоѓаше на приземјето во трговскиот центар. Поминав набрзинка покрај рафтовите со цел да стигнам до крајот на истиот

за да купам топол леб од пекарницата која беше дел од големиот супермаркет.

Моето лево око се сконцентрира на рафтоот со чоколади и благи работи. Во таа гужва на работи кои предизвикуваат зголемено ниво на шеќер во крвта, не можев да не ја забележам уникатната и специфична амбалажа во вид на *чоколаден дечко*.

Застанав занемена, како да го видов бившиот со три деца, и неконтролирано почнав да зјапам во карамела штанглите и во нивното ново пакување. Амбалажата ми беше проклето позната. Толку позната, што едвај се воздржав да не почнам да викам на цел глас, ризикувајќи да ме затворат во душевна болница.

Она што сакав да го кажам гласно, доволно гласно за да може да ме слушне целиот свет и сите смрдливци што живеат во него, се однесуваше на она што само јас го знаев. Идејата за изработка на таква амбалажа за карамела штанглите беше МОЈА. Погледнав наоколу, вртејќи се во круг. Низ целиот маркет имаше банери, кои ја презентираа новата амбалажа, презентирајќи го логото кое *јас* го смислив.

Одеднаш, на секој агол од маркетот имаше по еден пар, машко и женско, кај кои имаше маса, на која беа поставени карамела штанглите во една црвена чинија, со чаша црвено вино.

„Ова е моја идеја“, реков горчливо и тивко.

Едвај воздржувајќи се да не заплачам, низ главата повторно го доживеав последното интервју на кое присуствував. За време на интервјуто во агенцијата во која толку сакав да работам, ми беше дадена задача да смислам маркетинг стратегија за повторно оживување на еден производ во неговата фаза на зрелост, односно конкретно карамела штанглите. Не можев да поверувам дека мојата идеја блеска пред моите очи, а јас не можам да уживам во нејзиниот сјај. Не ми се веруваше дека го пропуштив раѓањето на своето чедо. Не ми се веруваше дека ми беше украдена привилегијата да уживам во успехот, кој беше мој и само мој. И она кое проклето не ми се веруваше, беше фактот дека следејќи ја мојата

идеја во целост, успеале да воспостават кооперативно партнерство со најдобрата винарија во Македонија.

Почнав полека да се препотувам. Се сетив на мејлот кој ми го испратија:

Со жалост ве известуваме дека не го добивте бараното работно место за кое аплициравте. Ви посакуваме успех во кариерата. Се надеваме дека во наредна прилика, ќе имаме можност да соработуваме.

„И тоа како ќе соработуваме!“ помислив, и со таа мисла излегов од маркетот. Застанав за момент за да се смирам. Нозете ми се тресеа и помислив дека во секој момент ќе се помочам во гаќи. Презирот кој го почувствував кон сите кои стоеја зад измамата која ми беше нанесена не ми дозволуваше да ја избркам вознемиреноста која ме исполни. Го извадив шишето вода од чантата и се напив голтка, гледајќи во продавниците пред мене. Во себе повторно ги повторив зборовите кои беа напишани во мејлот. Бришејќи ја водата од устата, помрморев забрзувајќи го својот чекор кон скалите.

Да не сакате споменик да ви изградим за тоа колку вие ми посакувате добро, како и останатите што ме шутнале.

* * *

Утрото започна како обично утро со ритуали кои ретко ги прескокнував. Веднаш штом ги отворив очите, моето десно стапало го допре тепихот, а брзо потоа, почнав со планираната утринска гимнастика. Набрзинка изедов две лепчиња со мармалад од сливи, го испив првото кафе заедно со мајка ми, го облеков омилиениот костим за интервјуа и излегов како ветрушка од дома. Се упатив сигурна во себе кон маркетинг агенцијата, со однапред смислена листа на навредливи зборови упатени кон сите копилиња што работат таму. Всушност, таа листа ми беше *план Б*. Прво имав план да се однесувам културно, и на убав начин да им објаснам дека може да ги тужам за крадење идеја.

Да, сигурно. Да беше толку праведен светот, социјалните мрежи немаше да бидат полни со молби за донации!

Влегов во агенцијата, целата задишена и нервозна.

Мајко мила, колку сакам да работам овде.

Неколку минути се обидував да ја шармирам девојката на рецепција, потенцирајќи ја важноста на средбата со маркетинг директорот со кој претходно имав интервју. Симпатичната девојка сврте неколку телефонски броеви, додека јас чекав, и се трудев да слушнам што зборува. Ме упати на првиот кат во канцеларијата на крајот на големата *океан* канцеларија. Решив да ги користам скалите за да си дадам време уште еднаш да го повторам она кое требаше да го кажам. Се слушаше голема бучава од горниот кат и кога огромниот, креативен простор се појави пред мене, не можев да им поверувам на своите очи.

Помислив дека се наоѓам во филмот *Практикант*. Тоа беше голема канцеларија, која ми наликуваше на детска градинка, само со возрасни луѓе. Беше поделена на помали, стаклени канцеларии, а помеѓу нив имаше доволно простор за убавите софи на кои вработените седеа и пиеја кафе. На сидовите имаше креативни постери со инспиративни мисли и цртежи, а од страните сите можни реквизити измислени за забава. Колку беше сè различно од првиот пат кога дојдов на интервју, во салата за состаноци на горниот кат. Памтам тогаш, додека се движев, поминав покрај неколку канцеларии. Од некои од нив слушав гласно смеење, а од други ја слушав мувата што прелетуваше над главите на присутните.

Ситуацијата на првиот кат беше сосема поинаква. Како да си на некој социјален настан, но луѓето околу тебе зборуваат за апликации, за продажби, за маркетинг планови. Некои тоа го правеа, гледајќи во своите лаптопи, а некои додека се трудеа да ја мавнат боксерската вреќа која висеше од горе или пак додека се трудеа да го погодат пикадото. Кога се доближив, видов дека внатре немаше никој. Се свртев да прашам

некој, и тогаш девојката која лежеше на меката, розова топка, гледајќи некои листови, ми рече да влезам внатре и да го почекам другиот менаџер со кој требаше да се сретнам. Тој можеше да биде кој било од многуте луѓе покрај кои поминав. Дефинитивно очајно сакав да работам тука.

Ја послушав и влегов, чувствувајќи како тремата прави да почнам да го правам она што најмногу го мразам. Откако претходно погледнав лево-десно, седнав на едно од столчињата и нетрпеливо чекав да дојдат моите пет минути. Во меѓувреме, го разгледував просторот продолжувајќи да ги кршам прстите. Она што не ми се допадна беше гризеното јаболко кое се наоѓаше на работната маса пред столчето на човекот со кој требаше да се сретнам. Толку ми пречеше тоа оставање на остатоци на храна наоколу, што малку фалеше да го земам и да го фрлам во корпа. Пред моите мисли да се претворат во акција, тие беа прекинати со брзото отворање на вратата и уште побрзото фрлање на топката во импровизираната табла со кош поставена на сидот.

„Погодив, добро е.“ Висок, млад маж застапа пред мене, подавајќи ми ја раката која решително ја при-фатив. Се ракувавме цврсто и брзо, и откако разменивме неколку стандардни реченици во врска со моето присуство, тој почна да зборува на начин според кој дури и од највисокиот планински врв, можев да видам дека сака да ме откачи што е можно побрзо. Беше интересен за гледање и имаше молив ставено на неговото десно уво.

Затоа беше интересен за гледање!

„Викторија, вие сте биле дел од процесот на селекција на кандидати за работното место *Key marketing account*. За жал, како што ве известивме и по електронски пат, не бевте примена во потесниот круг за ова место. Верувајте, беа само нијанси во прашање за бирање на соодветниот кандидат, кој можеби нема да биде доволен да ја извршува потребната работа сам, па ќе треба да ангажираме и друга личност. Периодов

бараме простор и за ангажирање на поголем број на практиканти, кои лесно би можеле да станат наши вработени. Јас уште еднаш ќе ја разгледам вашата апликација и ќе ве известам доколку постои можност да бидете дел од нашата агенција или уште подобро, доколку се појави работно место кое подобро ќе одговара на вашиот работен профил“.

Едвај се воздржав да не ги превртам очите. Не ми беше првпат да го слушнам тој муабет. Не ми кажа нешто што го немав слушнато до сега. Да запишев отприлика што ќе ми кажеше, бев сигурна дека тоа ќе беа точно истите зборови што тој ги изговори пред малку.

„Добро“, реков отсечно, а потоа почнав да го кажувам она за кое всушност бев дојдена.

„Ни беше дадена задача да изработиме маркетинг план, за производ чиј пазарен удел се намалува и кој лесно може да се исфрли од продажба, доколку не се преземе нешто. Конкретно, маркетинг план за карамела штанглите. Во задачата, предложив да се направи репозиционирање на производот, затоа што очигледно таргет групата на овој производ, од оваа или од онаа причина, не предизвикува продажни ефекти доволни за да се задржи тој производ во асортиманот. Особено кога таргет групата што го купува производот се постари луѓе. Тие може ја имаат пренесено традицијата на нивните помлади роднини да го конзумираат производот, но не и да го купуваат. Затоа што не секогаш оној што е корисник на производот е и негов купувач. Па како да не биде таа таргет група, кога амбалажата не е сменета од педесет и втора година? Нивната позиција на пазарот е иста сто години. Затоа мојата идеја, врз основа на истражувањето што го направив на социјалните мрежи, беше да се промени малку перцепцијата на потрошувачите, со воведување нова амбалажа која ќе предизвика внимание и на други сегменти на потрошувачи, како на пример сегментот на потрошувачи кој конзумира вино. По некоја случајност, целата кампања што ја спроведувате за овој производ периодов...“ За момент прекинав, а потоа уште поофанзивно продолжив. „Е моја идеја!“

Неговото нејасно гледање продолжуваше да трае. Сите црти на неговото лице укажуваа на тоа дека тој како да бара соодветно решение за настанатиот проблем. Или барем јас се надевав дека навистина целава ситуација се смета за проблем од негова страна.

„Зедовме идеи од сите изработени задачи на кандидатите. Имаше пријавено многу, и затоа идеите што ни изгледаа најинтересни ги споивме во маркетинг кампањата, со цел да видиме што најмногу ќе предизвика резултат. Сигурно ќе ве земеме предвид и веќе ве гледаме во нашиот тим, само треба допрва некои работи да преиспитаме. Како што реков, секогаш постои онаа можност преку обука да се види колку кандидатот е соодветен или несоодветен за определено работно место“. Нетрпеливо заврши со досадниот говор, поради кој малку фалеше да почнам да се просевам. Од една страна говорот беше досаден, а од друга страна бев изненадена што го слушам.

Овој мене ме зафркава.

„Не беа само неколку сугестии што сте ги зеле, целата кампања и стратегија е моја изработка.“ Моето тело се движеше напред, и сè повеќе и повеќе добивав неочекувана сила да преместам планини и мориња за да го остварам тоа што го сакам. Во никој случај не сакав да попуштам и да дозволам уште една неправда.

„Проблемот не е во квалитетот, туку во другите белези на производот. На луѓето им е потребна нова приказна која ќе ги спои со карамела штанглите, а не само онаа приказна на своите прадедовци и прабаби“.

Маркетинг фраерот седеше во својата фотелја и без да трепне зјапаше во мене; за момент помислив дека сигурно како мало дете учествувал на некој натпревар со наслов: *кој ќе издржи повеќе без да трепне*. Продолжи да зјапа како пластична машка кукла. А потоа неговото „но“ уништи сè.

„Како што кажав, ништо не е изгубено. Доколку со преземените активности се исполнат целите што сме ги поставиле, а се однесуваат на активирање на производот во фазата на зрелост, јас лично ве уверувам дека повторно ќе слушнете од нас.“

Кога помислив дека ќе каже нешто што ќе биде плодот на моето очигледно бламирање, тој додаде: „Ми беше задоволство што успеавме да дискутираме за оваа тематика и се надевам дека ќе се видиме повторно. Можам да кажам дека сум сигурен дека ќе биде така.“ Брзо стана, индиректно испраќајќи ми порака дека можам да одам по ѓаволите. Нормално, му беше сеедно дали јас ја проголтав приказната дека *би му било мило и дека е сигурен дека ќе работиме заедно*, која според мојата паметна глава не беше вистинита.

Размислував неколку секунди дали да ја прифатам испружената рака за *збогум задоволство ми беше* или за *марш да те нема*, како пореална варијанта. Во тие неколку секунди, забележав дека не носи бурма, не разбирајќи зошто всушност тоа би било нешто што би ме интересирало. Повторно како најголем губитник во светот, со кратка, нечујна воздишка станав поразена и му ја подадов својата.

И тогаш се случи нешто...

Не знам дали беше до неговиот стисок, кој ме натера да го погледнам подетално, или се работеше за нешто друго, но во таа секунда дојдов до сознание дека мојот несуден работодавач е всушност страсниот љубовник, чија коса бујно се бранувала на ветрот покрај Беровското езеро.

Што можат да ти направат едни фотографии?

Нашите дланки уште се допираа, кога неговите очи ме гледаа како повторно го доживувам моментот кога првпат ги видов фотографиите, кои уште се наоѓаа во мојата чанта.

„Нешто не е во ред?“ ме праша збунето.

„Сè е во ред. Се извинувам.“ Набрзинка ја повлекох дланката, а срамот кој ме исполни беше очигледно видлив за него.

Срдечно ме поздрави и ми посака убав ден со пријатен глас, а јас лузерски излегов од канцеларијата, уште еднаш мислејќи дека сигурно ме проколнал патникот во таксито, кој влегол одма после мене. Таксито во кое претходно јас повратив.

Подоцна, кога се оддалечив од агенцијата, некој ми го пресече патот и ме пресретна.

„Еј, кај си ма? Од кога се немаме видено?“

„Еј!“ реков, препознавајќи ја девојката која едно време ме прогонуваше кај и да отидев. Ми беше колешка од факултет. Поради тоа што таа беше првата на која налетав по неправдата која ми беше нанесена, немаше што друго да правам, освен да почнам патетично да кукам.

И самата Ивана ми се приклучи во моето жалење, кажувајќи дека почнала со изработка на рачно-изработен накит, кој неодамна почнала да го продава. Очигледно е дека и таа решила својата креативна енергија да ја насочи во друга област. Како што и јас тоа го правев со пишувањето, само што таа моја пасија срамежливо ја криев од целиот свет.

„Ене еден од менаџерите, седи во оној ресторан“. Се свртев инстинктивно и се обидов точно да утврдам кон кој поточно беше насочен нејзиниот прст, поради тоа што на просторот под белото платно имаше приближно триста луѓе. Тогаш го видов првиот менаџер кој ме интервјуираше заедно со уште двајца негови колеги. Можеби требаше да одам и нему да му се нафрлам. Демек ми успеа со оној другион.

„Мислам дека тој е еден од сопствениците и некаков менаџер во фирмата. Еднаш присуствував на едно негово предавање на тема: *Актуелни маркетинг трендови*“.

Не дека ме интересираше, ама упорното зборување на Ивана направи повторно да се свртам накај летната тераса од ресторанот.

И тогаш маркетинг менаџерот престана да ми биде интересен. Сега целиот мој интерес беше насочен кон девојката која беше со него. Беше русокоса, слатка и токму нејзиниот сладок лик беше проклето познат за

мене. Додека чувствував како целиот костим се лепи за моето тело, добив чувство како штотуку да сум завршила со спојување на многу тешка сложувалка.

И тогаш во тие кратки три секунди се случи нешто што не го очекував. Или можеби го очекував. Девојката ги допре усните на човекот кој седеше странично од неа, милувајќи го неговото лице и смешкајќи се.

„Која е девојката со него?“ Ивана без да биде изненадена од моето прашање, како од пушка одговори:

„Неговата девојка. Мислам дека се и верени. Не сум сигурна за второво.“ Да не ми беа толку важни информациите кои таа ми ги пласираше, ќе ја прашав дали има друга попаметна работа во животот, освен онаа која моментално ја демонстрираше пред мене:

Работа како супериорен матичар.

„Девојкава ми личи на една моја познаничка, има ли сестра близначка?“ треснав, а мојот соговорник веќе не беше брз и сигурен во своите одговори.

„Хммм, не сум сигурна. Мислам дека не. Мислам дека е единец. Работи како некаков менаџер за одржување на инвестиции.“ Стоев така на тротоарот, размислувајќи за сè што моите очи видоа и за сè што моите уши слушнаа.

„Аха...“ помрморов, но како да не беше мојот глас.

„Да“. Разочараност ги исполни очите на Ивана, а нејзиниот нос од кренат, одеднаш се спушти и направи нејзиното лице да изгледа како некој трагичен лик.

Погледнав набрзинка во рачниот часовник. „Ивана, мило ми беше што те видов, сега навистина морам да одам.“ Не дозволувајќи да каже уште нешто, ја прегрнав и ја бакнав двапати по образите, и самата не знаејќи зошто воопшто го направив тоа. А таа најверојатно никогаш нема да дознае како нејзиното дрдорење ќе ми го измени животот засекогаш.

Откако завршив со анализата на тројцата луѓе и нивната меѓусебна поврзаност, како со брзина на светлината, искористувајќи го налетот на моќ кој во моментот го почувствував, стигнав до агенцијата и прескокнувајќи ги претходните рутински глупости на рецепција, се упатив директно кон канцеларијата на мојот плен. Веќе беше крај на работниот ден - скоро и да немаше никој во големиот, деловен простор. Можеби двајца или тројца вработени, кои си ги завршуваа своите обврски. Претходно, рецепционерката го известила дека доаѓам, и тој и овој пат се потруди да биде екстра фин со мене, иако во себе сигурно пцуел што повторно ме гледа. Бев сигурна дека ме пцуел.

Уфф, допрва ќе пцуе.

Седнав и гледајќи го директно во очи, ги извадив фотографиите и ги поставив точно пред неговиот нос.

И веднаш по тоа, од мене почнаа да излегуваат ил-јадници зборови за дури на крајот на мојот монолог, да сфатам дека почнав да уценувам еден од менаџерите на најуспешната маркетинг агенција во Скопје.